

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXIV. Aliquot visiones & monita, quibus continetur instructio
conducens ad regimen publicum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Ita se res habet. Si aliā viā procefferit, proxima erit errori, ac deceptioni. Observe anima silentium, versetur sola cum suo Deo; non affectet notitiam mysteriorum, non loquatur de revelationibus. Nam, quod ad me attinet, si quis est facilis in ijs referendis, vehementer timeo, ne illas non habeat veras: Deus enim Dominus noster est spiritus, & plerumque ingenerat animæ affectus spirituales, qui sunt secretissimi. Fugiat anima, quantum ipsi fuerit possibile, extrema, singularia, & nova, quæratque Deum perfectè, sed viā usitatā, quam docemur à Sanctis, & ejus Ecclesia, hac enim illum, & ipsius veritates reperimus. Ipse sit in æternum benedictus, qui tantam nobis in ista sua Ecclesia,

& in suis Sanctis reliquit doctrinam, idemque nos illuminet, adjuvet ac edoccat, ut in omnibus assequamur sanctissimam ejus voluntatem, sine qua, & divina ipsius gratia, nihil sumus, nihil possumus, nihil valemus: atque Reverentis Vestris, Matris meæ charissimæ, det suum divinum spiritum, adjectis magnis gratiæ suæ augmentis, & sit Charitatum vestrarum animabus vita æterna. Vallitoleti, decimā quintā Maij.

Humilis serva Reverentiarum
Vestrarum &c.

Hactenus Venerabilis Marina in prima sua, ad illud Monasterium, scripta epistola, cui utinam fuisset fides adhibita!

CAPUT XXIV.

Aliquot visiones, & monita, quibus continetur instructio conducens ad regimen publicum.

Non solum Dominus DEUS noster hanc Virginem erudit doctrinā morali, quam vidimus, directā ad reformationem morum, & profectum in particularibus virtutibus; verum dedit illi etiam monita celestis Politie, spectantia ad Republicas Catholicas, earumque regimen. Quamvis autem multa hujus generis lecta fuerint supra, referam nihilominus presenti capite nonnulla insigniora, & singularem ad idem propositum continentia instructionem. In quodam scripto, sextā Aprilis, anno sexcentesimo vigesimo sexto, sic inquit.

Feriā secundā, sextā hujus, vidi infinitos Angelos, qui circumire videbantur omnia Regna Fidelium, omnes erant quasi in cohortes validissimas dispositi, & elegantissimè exornati, non minorem exhibentes generositatē, quā venustatem. Observavi, explodi ab ipsis specialissimā dextetitate scelpos adversus Infideles. Ostensum quoque mihi fuit, confinia Provinciarum, quas hæretici incolunt, & alij infideles, occupari à copiosis dæmonum turmis, qui suis etiam jaculabantur bombardis, sed

longè diverso modo: dæmonum namque machinæ incutiebant terrorem, ac commendum edebant strepitum, Angelorum autem resonabant suavissimè, videbaturque is sonus exhilarare aures. Interea illæ cohortes Sanctorum Angelorum efformaverunt quandam veluti crucem, distribui in duos ordines, & ceperunt me versis proficisci, pulsantes sua tympana, canentesque fistulis, ac honestissimè & gravissimè gradientes. Antecedebant Sancti Archangeli, S. Michaël, S. Gabriel, S. Raphael, & cum propè infinita horum celestium militum multitudo pertransivisset, adverti post omnes procedentem Jesum Christum Dominum nostrum, quem eatenus non videram. Comitabantur Ejus Majestatem nonnulli Patriarchæ, Prophetæ, Apostoli, Evangelistæ, & Fundatores Ordinum Religiosorum, ex alijs autem Sanctis veniebant paucissimi, quos inter erat S. Pater Ludovicus de Ponte. Postquam mihi Dominus appropinquasset, substitit, impertiens mihi, omnibusque, quas erant in meo cubiculo, sanctam benedictionem, & progressu terius ascendit cū toto eo sacro comitate

ad ecclesiam Ierosolymam, ubi sese universi, etiamque ipse Dominus quia homo, prostraverunt coram Patre aeterno. Magnus hic Deus & Pater dedit omnibus suam sanctissimam benedictionem, & Filium suum Christum Iesum praeterea est amplexatus, summoque cum amore ac maiestate illi dixit: *Sede à dextris meis, donec ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum.*

Circumspexi deinde (prout tum Divina Majestas disponit) & vidi, omnes eas catervas diabolorum se infra moventes ad proficiscendum, quemadmodum fecerant Sancti Angeli, sed movebant se, alij alios sequendo, instar damnatorum ad triremes, vinetorum suam catenam: cumque multum conarentur progredi, nihil proficiebant. Licet enim ad aliquot passus procederent, totidem passibus regrediebantur. Cum autem adverterent suam imbecillitatem, ad exequendum suum propositum, tanta erat ipsorum indignatio & rabies, ut se mutuo invaderent, mordendo se more canum. Anteriores, qui erant instar ducum, & specie externâ magis proceri, robustiores, & crudeliores, conquerebantur de cæteris, asperimè illos objurgando, tanquam pusillanimes, & ignavos; hi verò querebantur de illis, deq; eorum inertiam, eò quod primum obtinentes locum, non aggredierentur strenuè & generosè suos hostes. Tandem postquam acti in furias fuissent aliquamdiu hunc in modum rixati, iidem diaboli, sicut fieri solet, dum aliquid grave magno impetu cadit ex alto, non valentes subsistere, ruerunt in regiones infidelium, quæ, ut intellexi, erant in Imperio Turcico, ubi videbantur quiescere, cum ibi nemo reperiretur, qui nefandis ipsorum repugnaret conatibus.

Postea conversa ad Deum (quia animadverti, quod mihi vellent ostensa mysteria declarare) audiavi illum hæc dicentem: Scito, omnium istorum hæreticorum, & infidelium propositum tendere, ad eliminandam ex mundo fidem Incarnationis mei Filij, ejusdemque conceptionis per-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

actæ operâ Spiritûs Sancti, & veritatem realis præsentia in Sacramento Altaris, ac propterea illos conspirare, & inire fœdera, contra Catholicos. Itaque, mi Domine, aiebam ego, cum sic se res habeat, bene fiet, si Principes Catholici collegerrint copias, & formaverint exercitus, ut eos aggrediantur. Dic mihi, respondit Dominus, si quis in foro videret duos tauros feroces, possetque se recipere in theatrum, quid illi esset agendum? Prodessetne eos invadere, ut subnervarentur; an verò se constituere extra periculum? Mi Domine, reposui, clarum est, temerariè acturum, qui hos tauros aggredieretur, tam manifesto se exponens periculo perdendæ vitæ. Sic autem se hic res habet, dixit Divina Majestas: cum hostes sint adeò potentes, melius fiet, si sua defenderint confinia, & fuerint quieti. Bene est, subjunxi; attamen quis contra te potest prævalere? Contra me, respondit Dominus, nemo: verum non sunt ea apud me Fidelium merita, ut eorum causâ invertam communem rerum cursum, vel ut inter me & inter ipsos interponam quampiam ancillam, quæ illos protegat à mea indignatione. Domine, dixi tum ego, necesse profectò est, ut, pace tuâ, agam apud te advocatam, nè castiges tua Catholica Regna, sed ut illa defendas à suis hostibus. Quod ego faciam, respondit Dominus, erit, ut te auferam ex mundo, nè id agas.

Hoc mihi cum Deo agenti evenit, à quo intellexi, sicut aliàs præterlapsus diebus dixeram, non expedire Regi Hispaniæ, ut invadat Angliam, sed ut sua tueatur confinia, atque defendat, & sit quietus. DEUS nobis impertiatur lumen, ut nos conformemus cum ipsius voluntate.

Qua sequuntur, scripta sunt anno sexcentesimo trigesimo secundo, initio Julij, undecim mensibus, antequam hac Virgo migraret ad meliorem vitam. Pater Michael de Orenja apponit suâ manu in margine hæc verba: Istud scriptum continet ea, quæ Ve-

Rr

ne-

nerabili Marina acciderunt versanti cum DEO, quando Rex Svecia gerebat bellum in Germania, & Hollandi invaserant Trajectum. Hactenus illius Confessarius, qui cum ipsa coram conferebat de omnibus specialibus circumstantiis, quas illa in suis scriptis non exprimebat. Dicit porro Virgo taliter.

Dum anima mea versaretur in Dei præsentia, vehementer dolens, tenerèque Deo conquerens, quod permitteret, tametsi gravissima essent nostra peccata, ut hæretici tantâ pollerent potentiâ adversus Fideles ipsius Ecclesiæ, addidi cum magno sensu ac dolore: Tot urbes, tot munitiones & regiones, mi Deus & mi Domine, perdidisti, quas inimici nostri occupaverunt. Verè, Domine, ignoro quomodo id facias, tantâ nos exercendo afflictione & angustia. Non potest sic esse, neque ita fieri oportet: per infinitam bonitatem tuam & misericordiam misereere populi tui Catholici. Hæc & similia verba repetebam, atque cum ardenti affectu, quem ipsemet Deus in meo corde excitabat, conclusi dicendo: Necessè est me illuc, Domine, cum tua venia, pergere, necesse est me eò ire, & interficere ac disperdere illos hæreticos, ita ut hac in re præstem, quidquid tuâ, adjuvante gratiâ, poterò. His dictis, mea anima videbatur jam velle abire à conspectu sui Dei, ut se conferret ad eas ditiones. Videns me Deus ita comparatam, dixit mihi graviter: Quid dicis Anima? videris non esse tui compos. Nullo modo perges ad istas regiones, atque de hoc esto certa. Omnino, Domine, agebat mea pauper anima, permitte me pergere. Non perges, Anima, subjunxit Dominus, neque tua profectio quidquam prodesset; noli mihi nunc esse importuna: verè enim tibi dico, incolas illarum urbium rescituros, quem lacestant, & meæ justitiæ suum esse debere locum. Scito, me in ijs urbibus fuisse graviter offensum peccatis illorum, quos vocatis Catholicos. Non sunt enim omnes mihi ita fideles, sicut existimatis, ideòque nè mihi hac de re loquaris. Necessè est, ut comburam & consumam paleam, purum autem triticum

claudam in horreis meis: & nemo attinget electos meos, quia etiam capillos capitis ipsorum dinumeravi, & nullus peribit; Angelis quoque meis mandavi, ut illos portent in volis manuum suarum, nè cespitent pedes eorum. Novetis præterea, esse valde necessarium, etiamque incumbere Regibus Catholicis, & Principibus Fidelibus, ut constituerint, & iam constituent Gubernatores quàm fidelissimos suo DEO, suòque Regi: alioquin enim hinc summa oriuntur damna. Ex quamvis mihi esset gratum, si id inciteres; tace tamen: quia nihil profuit, neque profuerunt, quæcunque ipsis nomine meo sunt dicta, quanquam sufficientes haberent rationes, ad ea credenda, tum quia non aliter senserunt in suo corde, tum quòd sint experti, quid ipsis propterea eveniret: unde tantæ fuerunt ortæ desolationes, paupertas, & ruina populi Christiani.

Mea anima audivit omnes hos DEI sui, gravissimè, ac tam divinè, adeòque patheticè prolatos sermones, ut fuerit attonita, summèque obstupuerit, & idcirco se prostraverit ad pedes sui Domini. Quantumvis autem anima mea nihilominus retinuerit occultam confidentiam, erga bonitatem illius magni Domini, à quo confortabatur, animadvertens tamen, quòd Dominum initio, ut mihi videbatur, fuisset audacter, & incautè allocuta, rogavi illum, ut mihi ignoscere inurbanitatem. Bene est Anima, agebat Dominus, bene est: non tam sola fuisti locuta, quàm tibi videbatur: Sis in æternum benedictus, dixit cum mea anima, quia hoc tuo dicto me es consolatus. Estimò certè, quòd propter tantam tuam bonitatem, plumbeos habeas pedes ad nos castigandos, neque te possis vincere, ut id facias, & quòd te geras in istam amantis cujuspiam patris, dum is, filio promerente ut castigetur, tantam ea in re continet difficultatem, ut dicat famulus accipijs: Volo hunc puerum terrefacere. Quamvis illum possem punire, ut nihilominus benignitate, ideòque tantum simulabo correptionem; vos autem alie-

advenietis, ut concilietis pacem, ipsumq;
 è meis manibus eripietis. Hanc firmam
 confidentiam, mi Deus & Domine, qua-
 vis occasione erga te semper habere cogi-
 to, & nomine omnium dicere illud Jobi:
Etiamsi occiderit me, in ipso sperabo. Interim
 mea anima est passâ profundam ecstasim,
 & postea sibi restituta non cessabat agere
 Deo suo gratias, illumq; benedicere pro-
 pter omnia ipsius opera, & misericordias.
 Amen.

Huic scripto invenio adjunctum aliud,
 ejusdem anni & mensis, ubi P. Michael de O-
 renja adnotat, quid Venerabili Marine quoad
 dicta bella evenierit. Licet verò minus con-
 tineat instructionis (quod nostrum nunc est
 peculiare argumentum) quia tamen concernit
 præmissa, volui illud hic apponere, ut appareat,
 quantum hac Virgo suis precibus juverit, ut
 furor Suecicus cohiberetur. Sic itaque suâ ma-
 nu scribit Pater Orenja. Die S. Anna, anno
 sexcentesimo trigesimo secundo, quo id scribi-
 tur, Venerabilis Marina mihi dixit, se ante
 octiduum vidisse, quod grandis armatorum
 Angelorum exercitus fuerit egressus è caelo,
 cum vehementi tympanorum, tubarum, ac fi-
 stularum strepitu, & pulchro ordine proficiscens
 processerit ad eam regionem, in qua manent
 exercitus Catholici & hostiles, quodque isto
 Angelorum exercitu conspecto, innumerabilis
 ibidem existens cohors diabolorum deseruerit
 suas stationes, idemque diaboli incredibili ce-
 leritate fugientes, se precipitaverint ad mare,
 ac descenderint sub aquas, ita ut illos tum ul-
 tra non conspexerit: Sancti verò Angeli, post-
 quam fecissent quendam circuitum, veluti
 ostentantes suam potentiam, redierint ad cœ-
 lum. Aliâ die vidit eos demones, qui se im-
 mergerant aquis, prodivisse ad terram, veram
 tanquam contusos, afflictos, & viribus fra-
 ctos. Dixit præterea Venerabilis Marina, se
 nudius tertius, in vigilia S. Jacobi, vidisse
 prodeuntem ex caelo eundem exercitum An-
 gelorum eodem, quo dictum fuit, modo. Non
 conspexit tunc demones, vidit tamen, multos
 ex innumerabili eo exercitu caelesti, remansisse
 inter milites Catholicorum exercituum. Con-
 templabatur ipsos, factâque suâ supputatione,
 prout illi id hic representabatur, videbantur
 ei contra quaternos hostes mansisse singuli An-

Vita Mar. de Escholes Paris II.

geli. Cateri regressi sunt ad cœlum. Elucisq;
 ipsius Confessarius P. Michael de Orenja, ego
 verò revertor ad materiam nostrâ instructio-
 nis, & concludo præsens caput epistolâ hujus
 Virginis ad virum illustrem ex Proceribus Hi-
 spania, ac Ministrum Regis Catholici Domini
 nostri, absentem, optantemque redire ad a-
 gendam vitam privatam, relicto officio pu-
 blicis. Monet illum, non semper convenire,
 ut honorifica deferantur ministeria ab eo, quem
 Deus requisitis dotibus instruit, & liberat ab
 ambitione, sed ut ea obeat ad Dei gloriam, &
 in obsequium sui Regis. Sic autem loquitur Ve-
 nerabilis Marina.

Deus sit in anima Tuâ Dominationis,
 largiatûrque tibi suum sanctissimum & di-
 vinum amorem. Mi Domine, accepi binas
 Tuâ Dominationis, & gratiæ loco habeo,
 quod me certiore reddas de tua valetu-
 dine, quanquâ doleam, illam non esse tam
 integram, quam desidero. Spero in Deo,
 te, ubi redideris in Hispaniam, melius ha-
 biturum. Deus Dominationem Tuam de-
 ducat ita prosperè, ac ego in miserabilibus
 precibus meis ipsum supplex oro: magno
 enim mihi in Domino est solatio, quod mihi
 Tua Dominatio scribat, te brevi disces-
 surum, multoque magis quod mihi signifi-
 cæ, quis tuus sit spiritus, & quæ bona a-
 nimæ tuæ desideria, quibus summè optas,
 ut quietè, & absque negotijs Deo quam
 ferventissimè possis servire. Verumtamen,
 prout Dominatio Tua dicit, tandem u-
 numquemque oportet in suis rebus exe-
 qui, quod decreverit, ac disposuerit Deus.
 Quandoquidem, mi Domine, talenta,
 quæ magnus iste Deus cuivis imperitur
 & committit, non sunt sepelienda, neque
 lucerna ponenda est sub modio, sed neces-
 se est ijs uti, & impendi debent, quemad-
 modum exigit major honor & gloria, a-
 mor ac obsequium ejusdem Domini, at-
 que ad majus beneplacitum sanctissimæ
 ipsius voluntatis, defixis semper oculis in
 hoc felici ac divino scopo, in quo unicuique
 animæ nostræ consistit bonum, & æterna
 ejusdem beatitudo. Ego, mi Domine, so-
 leo dicere, quod sanctæ occupationes, of-
 ficia utilia ac necessaria, quæ habent Re-
 ges, & in suis Rebus publicis injungunt

R 2

clien-

clientibus, homines non reddant malos aut imperfectos, sed malus illorum usus, dum non exequuntur Divinam voluntatem, & leges ac præcepta Dei Domini nostri, ita ut impleantur & perficiantur ad litteram, ut ajunt, atque sine glossa. Cum autem credam & confidam in Deo, Tuam Dominationem progredi, & progressuram hac viâ regiâ & securâ Divinæ voluntatis, & observantiæ sanctissimorum ipsius præceptorum, non magnopere sollicitor, aut doleo, quod te videam occupatam obsequio Regis, cui servire debemus,

tanquam naturali Domino, cum talem nobis ipsum dederit supremus Rex Regum, & Dominus dominantium. Benedicta sit Ejus Majestas in æternum, decore Tuæ Dominationi suum sanctissimum imperium, ac divinum amorem. Magnæ mihi curæ est, & erit, ut faciam, quod à Dominatione Tua jubeor, in meis multis creationibus. Singulari affecta sum solatio, quod Domina mea Agnes, & parvuli Domini eâ fruuntur valetudine, quam ipse exopto. Deo gratias, qui Dominationem Tuam conserve. &c.

CAPUT XXV.

Docet, quantum boni reperitur in tolerantia adversorum.

Cum hac Virgo tantas, adeoque exquisitas adversitates, tam asperos & inusitados cruciatus amore sui Dei sustinuerit, dignata est illi Divina Majestas, ad animandam ipsam, ostendere in nonnullis visionibus thesaurum absconditum, qui inest cruci, & quomodo afflictiones patienter tolerate, sint fodina, ex quibus magis quam undecunque, suas anima eruit spirituales divitias. Quamvis autem multa hac de re fuerint dicta, recensebo tamen brevi isto capite quadam specialia exempla hujus veritatis, quibus excitemur & instruamur, ad gloriose audendum aliquid, ut cum Christo Domino, amabilissimo Servatore nostro, patiamur, ad quod nos animare debemus metu incurrende pene, ut ne primum quidem in via perfectionis gressum faciamus. Sic verò Veni: Marina loquens de eo, quod evenit in Novembri anni millesimi sexcentissimi vigesimi sexti, ait.

Transégi ultra quindecim dies in magnis doloribus & cruciatibus corporis, ita ut noctu diuq; ne momento possem quiescere. Videbar mihi deponi ex meo paupere lecto, & collocari supra quiddam, quod erat durissimum. Adfuit festum S. Andreæ Apostoli, & Deus mihi tum explicuit causam hujus afflictionis. Conspexi grandem crucem, tam altam, ut adæ-

quaret altitudinem hujus mei cubiculi: erat gravissima, quia stabat erecta, atque tota meo pectore incumberebat. Angeli mei Domini ad me venerunt, & ita in longum exportectam, ut jacebam, cruce predicto modo pectore insistente, me tulerunt ad cœlestem Jerosolimam, quod pervenientes, abstulerunt ex me crucem, eamque reliquerunt foris, & introduxerunt me in eam beatam civitatem, ac præsentaverunt Deo, cujus Majestas me perbenigne & amanter excepit dicendo: Bene venis amica mea, deditque mihi suam sanctissimam benedictionem, & mea anima quasi evolavit instar columbæ, ac introivit in illud Divinum Esse, ubi diu fuit fructa ineffabilibus bonis. Postea sum ducta à meo Domini Angelis ad meum regulum. Cum illos interrogarem, cur non fuisset ingressus in cœlum cum cruce, quam usque ad eam portam tuleram, responderunt mihi, in cœlo non reperiri, neque illuc ingredi coecem, eò quod ibi nihil aliud reperitur, quam quies, crucem verò ferendam ac tolerandam esse in hac vita.

Post paucos abhinc dies, persequentibus semper molestiis & cruciatibus meo miserabilis corporis, vidi me in meo lecto jacere extensam super crucem, ubi acerbissimos dorsi, humerorum, & brachiorum patiebar dolores, meoque pedes meos